

חוסיין ומעריצות ביום הולדתו ה-36

בן-אהרון וגולדה הבוכה

איך לאכול את העוגה וגם לשמור אותה שלמה

היה ברור אם הוא הכריז אותה על המלך חוסיין ו/או על יגאל אלון ו/או על שניהם. הגירסה הישלישית היא הפכירה ביותר. במסיבה זו קבע משה דיין שלושה תנאים לשלום עם חוסיין: הישארות צה"ל ע"ג הירדן. (לא כנוכחות מוגבלת, אלא במלוא עוצמתו).

● זכות הצה"ל לעבור וההישיא אר בכך מקום בגדה.

● זכות ישראלית להתנחל ב" כל מקום בגדה.

ברור משלושה תנאים אלה מהווים, למעשה, המשך לצמיחת של הכיבוש הישראלי, וכי שום שליט זר לא יוכל לקבל תנאים אלה. אבל זה לא הדאיג את דיין. להיפך, הוא הודה בכך בגלוי, ואמר שהוא מוכן בהחלט שהמצב הנוכחי יימשך בלי סוף.

כאשר שאל אותו אריה צימוקי, איש ידיעות אחרונות שהסתנן למסיבה אף שאינו שייך ל"מקורבים", אם הוא רוצה לחייב את גולדה לנקוט בקו זה בביקורה אצל ניקסון — נסוג דיין צעד אחד. אמר שזהו רק רעיון, ולא קו מחייב.

אולם עמדתו של דיין ברורה, וכדי למנוע כל אי-הבנה, ניצל את ההזדמנות כדי לתקוף בחריפות את "תוכנית אלון", אותה הגדיר כ"ספר לבן חדש".

מדוע? הספר הלבן הבריטי ממאי 1939 אשר התנחלות יהודית בחלקים נרחבים של הארץ, יחד עם הגבלת העלייה. דיין טען כי תוכנית אלון מגבילה את ההתנחלות, מכיוון שלפי שעה מקדמת הממשלה התנחלות רק בשטחים שיוספחו לישראל לפי תוכנית אלון: רמת הגולן, ביקעת הירדן, ירושלים-רבת, חוף ים-המזרחי, חלק מאזור חברון, רצועת-עזה, פתח-החריפה, צפון-סיני, חוף יסוף, שארם-אל-שייך.

כל זה אינו מספיק לדיין, ונראה לו כ"ספר לבן". מכאן מסתמנת האזדמנות שדין השארת כל השטחים בידי ישראל.

כך הודיע דיין מראש על התנגדותו לכל שדום אפשרי עם המלך חוסיין, ועל איבתו הגלויה ל-

שמחה גדולה ירדה על ירושלים. המלך חוסיין הודיע על נכונותו להצטרף לפיקוד המזרחי החדש, נגד ישראל, ולהעמיד את צבאו תחת פיקודו של אלוף מצרי.

במעשה זה, כך היה נדמה, שם המלך קץ למסע-השלום שלו, וסיפק לשוחררי-הסיפוח בצמרת ישראל את התירוץ הידיאלי כדי לדחות את הצעותיו.

אולם כעבור ימים מעטים נסתבר שהישימה היתה מוקדמת. המלך לא סטה מן הקו שהוא קבע לו.

הפיקוד המזרחי נשאר על גבי הנייר. חוסיין הודיע שלא יתן ליפיראיון לחזור לירדן, הפיראיון התקופו אותו בשצף-קצף, תוך איום לרצחו נפש.

תוכנית-השלום של המלך נשארה ב"תוקפה, והמקורות המקורבים לו חזרו עליה. ערב נסיעתו לארצות-הברית, באוזני ניקסון, יחזור חוסיין על תנאיו: שלום רשמי בין ישראל ויירדן;

● החזרת הגדה לירדן, תוך תיקוני-גבול בתרי-מהותיים; מתן ערובות-כיסוחן מרחייה קות-לכת לישראל, כגון פירוז הגדה, השארת נוכחות צבאית של צה"ל ע"ג הירדן וכדומה;

● מסירת עזה לירדן, כחלק מן "החטיבה הפלסטינית";

● מסירת הריבונות על הרי-הבית והרובעים המוסלמי והנוצרי רי בעיר העתיקה לירדן, תוך השארת כל שאר ירושלים-ירבתי בידי ישראל.

מכיוון שאלה הם תנאים מתונים בידי תר, הם עשויים להתקבל על דעת הר-אמריקאים. בכך עלולה להיפתח מערכת-הלחצים הצפויה, שתקדם את פני גולדה מאיר בביקורה אצל ניקסון בעוד חודש. ואין דבר המפחיד יותר את גולדה ור-חבריה.

אחד החברים האלה כבר פתח השבוע את פיו — והדברים היו הכרוז-מלחמה. היה זה משה דיין. הוא כינס את העיי-תונאים המקובלים עליו למסיבת-עיתונאי-אים בלתי-רשמית.

זהו נוהג ישן של דיין. התוצאה: